

Таким чином, при формуванні стратегії в умовах кризової ситуації необхідно комбінувати сукупність різних видів стратегій, оскільки існуюче різноманіття дозволяє охопити всі аспекти економіко-соціальної діяльності підприємства, розглянути різноманітні перспективи та провали ринку тощо. Це дозволить підприємству не тільки залишитися на ринку в період нестійкого кризового становища, а використовувати ситуацію, що склалася, на свою користь і зміцнити своє становище на конкурентному ринку, створити нові умови для подальшого розвитку.

Список використаних джерел:

1. Гвініашвілі Т.З. Стратегічний розвиток підприємств України на основі інноваційної діяльності. *Вісник Національного університету водного господарства та природо-користування. Серія «Економіка»*. НУВГП, Рівне: 2013. Вип. 3 (63). С. 51-57.
2. Гвініашвілі Т.З., Буцак Ю.О. Науково-методичний підхід до оцінювання ефективності системи стратегічного планування на підприємствах металургійної галузі. *Управління розвитком*. ХНЕУ ім. С. Кузнеця. Харків: 2017. № 3-4. С. 62-67.
3. Гринько Т.В., Гвініашвілі Т.З., Алещенко В.І. Стратегічне управління як елемент організаційно-економічного механізму забезпечення економічної стійкості підприємства. *Економіка та держава*, 2021. № 12.
4. Гринько Т.В., Гвініашвілі Т.З., Халецька В.В. Сучасний стан та проблеми інноваційного розвитку вітчизняних суб'єктів підприємництва в кризових умовах. *Інвестиції: практика та досвід*, 2022. № 24. С. 5-11. <https://doi.org/10.32702/2306-6814.2022.24.5>
5. Hvinashvili, T. Changing the paradigm of strategic enterprise management in a digital economy. *Економічний простір*, 2021. № 172. С. 23-28.

Канд. екон. наук Гвініашвілі Т. З., Каліберда М. С.

Дніпровський національний університет імені Олеся Гончара (Україна)

ОСНОВНІ ПРОБЛЕМИ ВПРОВАДЖЕННЯ ЕФЕКТИВНОГО СТРАТЕГІЧНОГО УПРАВЛІННЯ НА ПІДПРИЄМСТВІ

Мінливі ринкові умови та стрімкий розвиток технологій ставлять нові завдання щодо необхідності оцінки поточної ситуації ведення бізнесу, аналізу рівня конкуренції на ринку та перегляду стратегічних цілей і завдань у відповідності до сформованої стратегії з урахуванням можливості її реалізації та наявних ресурсів підприємства. Ефективне стратегічне управління передбачає короткострокове та довгострокове планування як для передбачуваних, так і

несподіваних умов. Це дає змогу оптимізації бізнес-функцій для забезпечення ефективності роботи підприємства. Такий підхід до управління стосується як малих, так і великих підприємств.

Стратегічне управління – це процес планування, моніторингу та аналізу всіх потреб, необхідних організації для досягнення її цілей та вирішення завдань [2]. Зміни бізнес-середовища вимагатимуть від організацій постійної оцінки своїх стратегій успішного бізнесу.

Етапи процесу стратегічного управління можна представити у наступній послідовності [3]:

1. Цілепокладання. Метою постановки цілей є чітке бачення бізнесу. Цей етап складається з визначення трьох фактів: визначте коротко-та довгострокові цілі та визначте процес досягнення цілей.

2. Аналіз. Цей фактор є ключовим, оскільки отримана інформація є підставою для здійснення наступних двох етапів. На цьому етапі відбувається збір відповідної інформації та даних для досягнення стратегічного бачення бізнесу. У центрі уваги стратегічного аналізу має бути розуміння бізнесу, необхідного як сталого суб'єкту, зі стратегією та визначення ініціатив, які допоможуть бізнесу розвиватися. Необхідним є вивчення будь-яких зовнішніх чи внутрішніх проблем, які можуть вплинути на цілі та завдання. Обов'язковим є визначення сильних та слабких сторін свого бізнесу.

3. Формулювання стратегії. Полягає в перегляді інформації, отриманої в результаті її аналізу. Необхідно визначити, якими ресурсами зараз володіє бізнес, які сприятимуть досягненню поставлених цілей. Проблеми, з якими стикається бізнес мають бути вирішеними в оперативному режимі, з метою забезпечення успіху.

4. Реалізація стратегії. Успішна реалізація стратегії важлива для успіху компанії. Якщо стратегія не працює з поточною бізнес-структурою, нову структуру необхідно спланувати на початку цього етапу. Кожен в організації повинен чітко розуміти свою відповідальність, обов'язки та загальну мету підприємства.

При реалізації вище наведених етапів стратегічного управління виникають такі проблеми, пов'язані з [1]:

1. Невдалою постановкою цілей. Стратегічні цілі управління часто є масштабними та складними, які майже завжди вимагають багато ресурсів та

розповсюджуються у багатьох відділах та підрозділах підприємства. Необхідно переконатися, що вся організація сприймає та працює на досягнення встановлених стратегічних цілей. Цілі повинні встановлюватись з використанням методології SMART (цілі – конкретні, вимірні, досяжні, актуальні та своєчасні).

2. Неузгодженістю. Найбільшою причиною невдачі є неузгодженість цілей. Встановлення чіткого узгодження щодо того, хто працює на досягнення тієї чи іншої мети дає змогу визначити пріоритет над нестратегічними цілями.

3. Нездатністю відстежувати прогрес. Багато організацій досі використовують електронні таблиці або документи Google для відстеження цілей. Це може працювати між керівником і працівником, однак ці системи не спрощують узагальнення результатів або створення прозорості серед інших працівників. Доцільно використовувати платформи реалізації стратегії, які доступні в мережі Інтернет, що в подальшому змінить спосіб роботи та дає змогу відстежувати прогрес і навіть ділитися ним з іншими організаціями.

4. Дефіцитом ресурсів. Ця проблема полягає в тому, що завдання може бути пов'язане з будь-якою проблемою в середині організації. Цифрові ресурси можуть допомогти співробітникам і керівництву досягти поставлених цілей. Організація повинна спланувати використання програмного забезпечення та інфраструктури, що необхідні для початку стратегічних ініціатив.

Отже, будь-який процес чи інструмент, стратегічне управління включає багато елементів, але має низку проблем пов'язаних з ефективним функціонуванням підприємства. Стратегічне управління – це процес встановлення цілей, процедур і завдань, що дає змогу досягти високого рівня конкурентоспроможною та успіху на ринку.

Список використаних джерел:

1. Киш Л.М. Стратегічне управління, як основна частина менеджменту підприємства. *Причорноморські економічні студії*. 2019. Вип. 38(1). С. 107-113.
2. Соколенко В.А., Бондаренко О.М. Сутність та види стратегії розвитку. *Вісник Нац. техн. ун-ту «ХПІ»*: зб. наук. пр. Харків: НТУ «ХПІ». 2015. № 53 (1162). С. 70-74.
3. Ястремська О.М., Строкович Г.В. Методичний підхід до стратегічного планування якості функціонування підприємства. *Актуальні проблеми економіки*, 2015. №4 (166). С. 470-483.
4. Hviniasvili T. Changing the paradigm of strategic enterprise management in a digital economy. *Економічний простір*. 2021. № 172. С. 23-28.
5. Гвініашвілі Т.З., Буцак Ю.О. Науково-методичний підхід до оцінювання ефективності системи стратегічного планування на підприємствах металургійної галузі. *Управління розвитком*. ХНЕУ ім. С. Кузнеця. Харків: 2017. № 3-4. С. 62-67.